گفت‌وگو
دنیا حیدری

ورزش، عاملی است برای تضمین سلامت جامعه، ترویج حس همدلی، ایجاد رقابت و صد البته شور و هیجان در بین افراد، به خصوص قشر جوان. اما ورزشگاه‌ها و سالن‌های ورزشی طی چند سال گذشته به جایی برای بروز رفتارهای پرخاشگرانه و خشونت‌بار تبدیل شده و نگرانی‌های زیادی را ایجاد کرده است. رفتاری که کم از خشونت هولیگان‌های انگلیسی، روسی و امریکای جنوبی ندارد و به گفته دکتر علی نجفی توانا، استاد دانشگاه و رئیس کانون وکلا، نتیجه عوامل درونی و بیرونی بسیاری است که برای پیشگیری و مقابله با آن به جای حرف زدن و شعار دادن باید به طور اصولی آسیب‌شناسی، برنامه‌ریزی و عمل کرد نه تجویز مسکن و اتخاذ تصمیمات مقطعی.

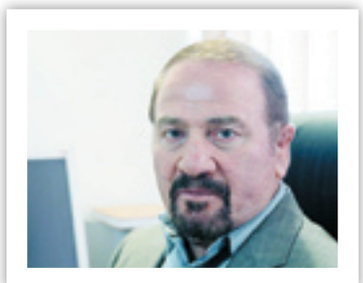

بررسی علل بروز آشوب در ورزشگاه‌ها در گفت‌وگوی «جوان» با دکتر علی نجفی توانا

رفتار بازیکنان، مربیان و داوران، تماشاگران را پرخاشگر می کند

بروز رفتارهای خشونت‌بار طی چند سال اخیر در ورزشگاه‌ها به یک معضل نگران کننده تبدیل شده است. فکر می کنید دلیل بروز این رفتار ناهنجار چه چیزی می تواند باشد؟

قبل از هر چیز باید بدانیم که خشونت یک رفتار اکتسابی است که با توجه به شرایط زندگی اشخاص، تحت‌تأثیر عوامل خاص و محرک‌های خارجی یا احساسات ناشی از برخی حوادث بروز می کند. خشونت در ذات انسان است که وقتی مورد هجمه قرار می گیرد و احساساتش جریحه‌دار می‌شود، به عنوان یک واکنش طبیعی بروز می کند. مدیریت بر فرایند خشونت و مهار بحران خشونت نیز یک امر اکتسابی است که بر اساس شرایط ذهنی شخص، آموزه‌های تربیتی که در خانواده، مدرسه و جامعه آموخته انجام می‌شود. در مورد نوجوانان و جوانان، به دلیل حاکمیت بیشتر احساسات، خشونت‌ها بیشتر خودنمایی می کند و با افزایش سن اصولاً این واکنش‌های خشن کمتر می‌شود.

چه مسائلی در پررنگ شدن این مسائل دخل و تصرف دارد؟

شخص وقتی در یک محیط ورزشی قرار می گیرد با توجه به تحریک احساساتش که مربوط به شیوه بازی بازیکنان می‌شود، آرام آرام ابتدا با حمایت خودش را تخلیه می کند، اما این تخلیه می تواند با نحوه بازی تیم حریف، قضاوت داور یا رفتار بازیکنان و مربیان خودی، جایش را به اعتراض و سپس پرخاشگری بدهد که ابتدا با خشونت کلامی آغاز می‌شود، جای تعادل رفتاری را می گیرد و گاهی حتی به درگیری فیزیکی یا حتی پرتاب سنگ، شیشه و غیره منجر می‌شود.

یعنی رفتارها، گفتارها و برخوردهای قبل و بعد یا حتی حین بازی می تواند تأثیری مستقیم در رفتار و جهت‌دهی برخورد تماشاگران داشته باشد؟

بله. خشونت یک رفتار اکتسابی است نه ذاتی و ما، (رسانه‌ها، بزرگسالان مسئولان و...) خواسته یا ناخواسته این شیوه واکنش را به افراد جامعه آموخته‌ایم. این به نوعی از شیوه تربیت والدین و آموزه‌های جامعه است که به افراد انتقال داده می‌شود. وقتی در یک برنامه تلویزیونی اعلام می‌شود که داور اشتباه کرده و حق یک تیم خورده شده یا یک مربی، مربی دیگر را متهم می کند، یا بازیکن و مربی حین بازی به شکلی نامناسب به داور، مربی یا بازیکن حریف اعتراض می کند، در واقع با یک ادبیات سبک این خشونت را نشان و حتی به تماشاگران انتقال می‌دهد.

اما این تماشاگران در جامعه به گونه‌ای دیگر ظاهر می‌شوند؟

انسان در جمع احساس قدرت می کند. آن جوانی که در بین جمعیت فریاد می کشد و سنگ پرتاب می کند، تحت تأثیر احساسات برانگیخته شده است و در زندگی عادی چنین کاری نمی کند. اصولاً جمع به انسان قدرت می‌دهد. وقتی نظارت مستقیم وجود ندارد و همیشه فضای تهدید مجازات به جای تشویق بوده، شخص به محض آنکه فضای تهدید را سبک می‌بیند، عقده‌های لازم را هم دارد، در جمع هم که هست، پدیده گمنامی هم حاکم است، بنابراین فرصت را برای ابراز نارضایتی مناسب می‌بیند. فریادهای تشویق، تهدید و توهین‌آمیز آنها به نوعی اعتراض به والدین و مدیران جامعه است و اعلام نارضایتی از وضعیت خودشان که تنها در ایران نیست بلکه در همه جای دنیا می‌توان نمونه آن را دید.

گفته می‌شود باید برای آرامش سکوها فرهنگ‌سازی کرد. این فرهنگ‌سازی چگونه و چطور باید انجام بشود؟ آیا تنبیه می تواند راهی برای مقابله با خشونت و پرخاشگری روی سکوهای ورزشگاه‌ها باشد؟

تنبیه اگر مناسب باشد می‌تواند تعدیل کننده و پیش‌گیرانه باشد اما اگر نامناسب باشد مثل ریختن بنزین روی هیزم در حال آتش است و موجب شعله‌ور شدن آن می‌شود. در واقع تنبیه باشگاه‌ها، محرومیت بازیکن، مربی تیم و تماشاگر نه اینکه مؤثر نیست اما واکنشی مقطعی است نه ریشه‌ای. درحالی که برای برخورد ریشه‌ای باید دست به آسیب‌شناسی بزنیم حال آنکه ما هنوز علت‌ها را نمی‌دانیم پس نه می‌توانیم برنامه‌ریزی کنیم و نه اقدامی مؤثر انجام دهیم. مشکل باید ریشه‌ای حل شود. اینها پدیده‌های ریشه‌ای است که خساراتی سنگین وارد می کند؛ نه خساراتی همچون آتش زدن اتوبوس، بلکه به مراتب سنگین‌تر. این در واقع ارزش‌شکنی است و می‌رود که خود فرهنگ شود در چارچوب ضدفرهنگ. اما یکی از اشکالات بزرگ مدیریتی جامعه ما این است که به موقع بنیادها و نهادها و بسترها را فراهم نمی کنیم و زمانی که با کوله‌باری از مشکلات مواجه می‌شویم، مجبوریم راه‌حل مقطعی پیدا کنیم، راه‌حل‌هایی که در واقع مسکن است. فرهنگ‌سازی نه به حرف است و نه یک روزه انجام می‌شود. برای نسل فعلی باید با راه‌حل مقطعی پیش رفت اما می‌توان نسل بعدی را با آموزه‌های درست، آنگونه که باید تربیت کرد.

نقش خانواده‌ها در این میان چه تأثیری دارد؟

نقش خانواده‌ها بسیار پررنگ است. نه فقط در تربیت افراد که می‌توان از این خانواده‌ها در کنترل سکوها هم استفاده کرد. اگر بتوانیم با حفظ شعارهای اسلامی و فرهنگی شرایطی را ایجاد کنیم که خانواده‌ها در کنار هم در میادین ورزشی حضور داشته باشند، تا حد زیادی می‌توانیم فضا را تغییر دهیم. وقتی زن و شوهر با هم هستند یا با فرزندان خود، مرد دیگر امکان یکه‌تازی را ندارد و سعی می کند متعارف رفتار کند. این پدر در مقابل فرزند و فرزند در کنار پدرش یک بافت اجتماعی متعادل و اثر مستقیمی را ایجاد می کند در کاهش فاحش خشونت‌هایی که امروز درگیر آن هستیم که البته این باید با برنامه‌های خاص مسئولان پیش برود.

وقتی لیدرها تماشاگران را به دادن شعارهای رکیک تشویق می کنند

از چاقوکشی در فوتبال تا فحاشی در والیبال و بسکتبال

گزارش
شیوا نوروزی

تنش بین تماشاگران در رشته‌های مختلف ورزشی هر از چندگاهی رخ می‌دهد. اصولاً در چنین مواردی مسئولان هرچه سریع‌تر وارد عمل می‌شوند و تمهیدات لازم را برای جلوگیری از تکرار این حوادث انجام می‌دهند. به رغم اینکه در ورزش کشور همواره شعار رعایت منش و رفتار پهلوانی داده می‌شود اما متأسفانه در سال‌های اخیر شاهد افزایش حوادث و درگیری‌های غیرورزشی در مسابقات مختلف بوده‌ایم. به گونه‌ای که درگیری‌های شدیدی بین هواداران رخ داده و همچنین بازیکنان و ورزشکاران نیز در این اتفاقات تلخ نقش داشته‌اند. در ادامه تنها به برخی از این اتفاقات که ورزش کشورمان را تحت تاثیر قرار داده‌اند، اشاره می‌شود.

■ سپاهان و سرباز احمدی

در سال ۸۶ رقابت بین پرسپولیس و سپاهان در لیگ برتر به اوج رسیده بود. تا جایی که مربیان، بازیکنان و هواداران هر دو تیم تا دلتان بخواهد برای هم کری می‌خواندند و از هیچ اظهارنظری برای تحقیر یکدیگر دریغ نمی کردند. کل کل‌های شدید طرفین تا جایی ادامه پیدا کرد که نتیجه‌اش در بازی رفت سپاهان – پرسپولیس عیان شد. پرتاب نارنجک دست‌ساز از سوی هواداران زردپوش به سر یکی از سربازان نیروی انتظامی خورد. سرباز احمدی در حالی که تنها ۲۰ روز از خدمتش باقی مانده بود بر اثر اصابت نارنجک به صورتش برای همیشه بینایی‌اش را از دست داد تا برای او و خانواده‌اش تا ابد فوتبال پرهیجان رنگ سیاه به خود بگیرد. در ادامه پنج امتیاز از سپاهان به عنوان جریمه کم شد اما این کاهش امتیاز روشنایی را به چشمان این سرباز بازنگرداند. مدیران باشگاه نیز در آن زمان با به راه انداختن بازی رسانه‌ای وعده وعیدهای زیادی در حمایت از سرباز احمدی را مطرح کردند که در نهایت هیچ کدام از آنها به واقعیت نرسید.

■ جودوکاران عصبانی

اواخر دهه ۸۰ و در شرایطی که اختلافات داخلی جودو به اوج خود رسیده بود برخی از ملی‌پوشان این رشته از فرصت استفاده و برای رسیدن به اهداف خود حاشیه‌سازی و درگیری ایجاد کردند. به عنوان مثال وقتی ناصر ناصری از ترکیب تیم ملی جودو نوجوانان به خاطر شکست در رقابت‌های انتخابی خط خورد با پرتاب سماور به سمت مربیان ملی حمله‌ور شد. به غیر از این مورد، در مسابقات کشوری در سالن افراسیابی تهران نیز شاهد درگیری شدید چند جودوکار شناخته‌شده بودیم. ضمن اینکه یک بار نیز یکی از مدیران فدراسیون در مسابقات قزوین به یکی از داوران حمله کرد و با وارد کردن ضربه موجب بیهوشی این داور شده بود!

■ تنش‌های خونین در فوتبال خوزستان

هفته گذشته بود که عکس‌های منتشر شده از درگیری‌های خونین هواداران حاضر در ورزشگاه غدیر اهواز بهت دوستداران فوتبال را به همراه داشت. استقلال خوزستان در خانه پذیرای پرسپولیس بود و این بازی در نهایت با تساوی یک – یک به پایان رسید. با این حال زد و خوردهای شدید روی سکوها به حدی بود که عکس‌های سرهای شکسته و صورت‌های خونین تماشاگران به سرعت در رسانه‌ها منتشر شد. پرتاب صندلی و سنگ از سوی تماشاگران دو تیم به حدی بود که نیروهای امنیتی حاضر در ورزشگاه به سختی از پس کنترل آنها برمی‌آمدند. البته این اولین باری نبود که فوتبال خوزستان با چنین حواشی روبه‌رو می‌شد. خردادماه و زمانی که قرار بود دیدار استقلال اهواز و پرسپولیس در چارچوب هفته بیست و هفتم لیگ برتر به مصاف هم بروند علاوه بر تأخیر در آغاز بازی به دلیل نبود امنیت، پرتاب سنگ از سوی هواداران اهوازی در جریان بازی باز هم سرهای شکسته زیادی را به همراه داشت. چاقوکشی برخی از هواداران صنعت نفت آبادان در ورزشگاه تختی این شهر در مصاف با استقلال نیز به حدی بود که تصاویر افراد چاقو به دست از رسانه ملی نیز پخش شد.

■ ورزش اول اسیر حاشیه

تازه‌ترین درگیری رخ داده در کشتی، ورزش اول ایران، مربوط می‌شود به رقابت‌های کشتی استان البرز که عده‌ای به شدت به جان هم افتاده و با پرتاب صندلی و زد و خورد سه نفر را راهی بیمارستان و آسیب جدی به سالن برگزاری مسابقات وارد کردند. این درحالی است که در رقابت‌های انتخابی کشتی آزاد اعزامی به المپیک نیز شاهد جنجال بودیم؛ جایی که پرویز هادی در مقابل کمیل قاسمی تن به شکست داد اما هواداران او به هیچ وجه حاضر به پذیرفتن شکست نبودند و با ایجاد جنجال و درگیری سعی در به هم زدن جو مسابقات را داشتند. نیمه نهایی کشتی فرنگی جام باشگاه‌های جهان زمانی که نعمت چگانی و باباجان زاده در سنگین وزن به نیمه‌نهایی رسیده بودند به جان هم افتادند تا در حضور تیم‌ها و ناظران خارجی هر دو دیسکالیفه شوند. در لیگ کشتی نیز شاهد جنجال‌هایی بوده‌ایم از جمله اینکه چهار سال پیش غلام محمدی یکی از مربیان شناخته شده کشتی آزاد به دلیل نارضایتی از رأی داوران، تخته‌ای را که به دست داشت به سمت داوران پرتاب کرد.

> **به رغم اینکه در ورزش کشور همواره شعار رعایت منش و رفتار پهلوانی داده می‌شود اما متأسفانه در سال‌های اخیر شاهد افزایش حوادث و درگیری‌های غیرورزشی در مسابقات مختلف بوده‌ایم. به گونه‌ای که درگیری‌های شدیدی بین هواداران رخ داده و همچنین بازیکنان و ورزشکاران نیز در این اتفاقات تلخ نقش داشته‌اند**

■ والیبال هم جا نماند

رشته‌ای که در سال‌های اخیر به لطف حضور مربیان شناخته‌شده رشدی چشمگیر داشت و در میان قدرت‌های جهان قد علم کرد. سالن‌های والیبال برخلاف گذشته دیگر امنیت و جو خانوادگی قبل را ندارد چراکه سر دادن شعارهای توهین‌آمیز علیه بازیکنان و همچنین درگیری تماشاگران روز به روز در حال افزایش است. در هفته ابتدایی لیگ برتر امسال هم شعارهای زننده به گوش رسید و هم برخی ملی‌پوشان معروف فحاشی کردند. درگیری شدید بین هواداران پیکان و شهرداری ارومیه در فصل گذشته و زخمی شدن تعدادی از هواداران از مهم‌ترین اتفاقات تلخ رخ داده در این رشته است تا جایی که حتی نماینده ارومیه در صحن علنی مجلس شورای اسلامی خواستار رسیدگی به این مسئله شد. از کنار درگیری گاه و بیگاه بازیکنان با یکدیگر نیز نباید به سادگی عبور کرد.

■ بسکتبال را دریابید

فصل گذشته لیگ برتر بسکتبال حواشی زیادی به خود دید. در سالن بسکتبال شهر گرگان و در جریان چند بازی هواداران تیم شهرداری بارها از تیم حریف با بطری و شعارهای زشت استقبال کردند. محرومیت هواداران این تیم البته درس عبرت سایر تیم‌ها نشد به طوری که در جریان دیدار پالایش نفت آبادان و پتروشیمی به میزبانی آبادان، درگیری شدیدی رخ داد و حتی یکی از بازیکنان نیز زخمی شد.

■ لیدرهایی برای فحاشی

در شرایطی که سایر کشورها از حضور افرادی به نام لیدر برای کنترل احساسات تماشاگران استفاده بهینه می کنند اما در ایران خبری از مدیریت این چالش بزرگ نیست. در رشته پرحاشیه‌ای چون فوتبال متأسفانه عده‌ای به نام لیدر که اتفاقاً از سوی جریان‌های مختلف نیز پیش از هر بازی تغذیه می‌شوند، هرطور که می‌خواهند کنترل هواداران حاضر در استادیوم را به دست گرفته و آنها را به سر دادن شعارهای رکیک تشویق می کنند. پیش از این بسیاری از خانواده‌ها نوجوانان و جوانان خود را از رفتن به ورزشگاه‌های فوتبال منع می کردند اما حالا کار به جایی رسیده که فیلم شعارهای زشت و غیراخلاقی آقایان لیدر در شبکه‌های اجتماعی دست به دست می‌شود بدون اینکه باشگاه‌های مثلاً فرهنگی فوتبال فکری به حال این موضوع کنند.

فراموشی ترویج اخلاق در ورزش

نگاه
سعید احمدیان

ورزش سال‌هاست درد بی‌اخلاقی را تحمل می کند، منحصر به رشته خاصی هم نیست، از فوتبال و جو مسموم استادیوم‌هایش با شعارهای زننده برخی تماشاگران و درگیری‌های خونینش بگیرید تا والیبال که از همین هفته اول فحاشی‌ها در داخل زمین و روی سکوها خیلی‌ها را نگران کرده است. یا نگاهی به کشتی بیندازید، ورزش پهلوانی کشور که در برخی مسابقات شاهد قشون‌کشی تماشاگران است و باعث می‌شود صحنه‌های تأسفباری در قاب دوربین‌ها ثبت شود. نمی‌توان از جنبه‌های خوب اخلاقی ورزش نگفت اما نمی‌شود انکار کرد که از طرف برخی از تماشاگران به عنوان بخش مهمی از ورزش ایران شاهد اتفاقات تلخ و زشتی در فضای ورزشگاه‌های کشورمان هستیم که سبب شده زنگ خطر در این باره به صدا دربیاید و این می‌تواند یک هشدار جدی برای مسئولان و تصمیم‌گیرندگان ورزش باشد که فرهنگ‌سازی در ورزش را فراموش و با اولویت قرار دادن نتیجه‌گرایی و قهرمانی، کارهای فرهنگی در ورزش را رها کرده‌اند. این در حالی است که تماشاگران و هواداران به عنوان جزئی از جامعه ورزش باید جایگاه مهمی در برنامه‌های متولیان ورزش داشته باشند. با این حال در سال‌های اخیر کمتر مشاهده شده است که در این باره از سوی فدراسیون‌ها یا باشگاه‌های ورزشی یا به صورت کلی‌تر در وزارت ورزش به عنوان متولی اصلی ورزش، برنامه ویژه و مدونی در رابطه با فرهنگ‌سازی در ورزشگاه‌ها و استادیوم‌های ورزشی تدوین شود و به مراحل اجرایی برسد. این در شرایطی است که مدیران، همواره از برتری اخلاق بر مدال‌آوری و قهرمانی صحبت می کنند اما در عمل عکس آن اتفاق می‌افتد و تمام برنامه‌ریزی‌های سیستم ورزشی به سمتی میل می کند که یک قهرمانی کسب شود و مسائل اخلاقی و فرهنگی در حاشیه قرار می‌گیرد.

همین بی‌توجهی‌ها به مقوله مهمی مانند اخلاق در سیستم ورزشی کشور سبب شده تا امروز ورزشگاه‌ها و سالن‌های ورزشی کشورمان جو مسمومی داشته باشند، طوری که خیلی‌ها به خاطر جو آلوده استادیوم‌ها ترجیح می‌دهند مسابقات را از نزدیک تماشا نکنند. نمی‌توان انکار کرد که فحاشی‌ها روی سکوها در مسابقات ورزشی در برخی مواقع آنقدر به اوج می‌رسد که عرق شرم را بر پیشانی خیلی‌ها می‌نشاند و خیلی‌ها حتی با توجه به افزایش آن در سطح استادیوم و سالن‌های مسابقات در بعضی از بازی‌ها هشدار داده‌اند؛ هشدارهایی که البته از سوی کمتر مدیری در ورزش ایران جدی گرفته می‌شود. علاوه بر فحش‌های رکیک در ورزشگاه‌ها که با تأسف می‌توان گفت این روزها به یک امر عادی تبدیل شده است، درگیری‌های خون بار تماشاگران هم هر چند وقت یکبار صحنه‌های تلخی را در ورزشگاه‌ها ثبت می کند. آخرین آن هم ورزشگاه غدیر اهواز بود که تصاویر سرهای شکسته شده در این مسابقه تکان‌دهنده بود. با این حال مسئولان امر در این زمینه از خودشان رفع مسئولیت می کنند و هر مدیر، مسئولیت را به گردن مدیر دیگر می‌اندازد. این در شرایطی است که فرهنگ‌سازی در استادیوم‌ها و تماشاگران یکی از وظایف اصلی وزارت ورزش، فدراسیون‌ها و باشگاه‌ها باشد. نمی‌شود یک باشگاه پسوند فرهنگی داشته باشد اما مسئولیتی در زمینه مسائل غیرفرهنگی رخ داده توسط هوادارانش نداشته باشد.

در این زمینه بدیهی است برای عدم تکرار صحنه‌های تأسف‌باری مانند اتفاقات ورزشگاه غدیر اهواز یا فحاشی‌های تماشاگران و بازیکنان در همان هفته اول لیگ والیبال، باید زمینه‌های وقوع چنین حوادث تلخی مورد ریشه‌یابی و آسیب‌شناسی قرار بگیرد و باید از یک مدیر باشگاه یا فدراسیون یا وزارتخانه درباره عملکردی که در این زمینه داشته است، بیلان کاری خواسته شود و عملکردشان مورد بررسی قرار بگیرد و با کوتاهی‌هایی که سبب می‌شود اتفاقات غیراخلاقی در سطح استادیوم و سالن‌های ورزشی رخ دهد، به صورت قاطعانه برخورد شود. علاوه بر این، برنامه‌ریزی برای فرهنگ‌سازی تماشاگران و ایجاد یک شرایط سالم و امن برای هوادارانی که می‌خواهند از نزدیک یک مسابقه را تماشا کنند، باید در ردیف موضوعاتی مانند قهرمانی مورد توجه قرار بگیرد. در این صورت خواهد بود که ورزشگاه‌های کشورمان به سمت سالم‌سازی و ایجاد یک فضای آرام سوق پیدا خواهند کرد و فراهم کردن چنین فضایی می‌تواند به پرشور کردن جو استادیوم‌ها و استقبال بیشتر مردم از مسابقات ورزشی بینجامد، امری که به طور قطع برای ورزشکاری هم که در یک جو سالم مسابقه می‌دهد، می‌تواند مؤثر واقع شود تا تمرکز او تنها متوجه مسابقه باشد.

بوندس لیگا امن‌ترین لیگ جهان

ماشین عظیم امنیتی ژرمن‌ها برای فوتبال

حاشیه
فریدون حسن

بروز و ظهور خشونت در ورزشگاه‌های فوتبال مسئله‌ای نیست که به چند کشور خاص خلاصه شود. تاریخ فوتبال جهان حوادث تلخ و لحظات سخت باورنکردنی و فراموش‌نشدنی را به یاد می‌آورد که بروز آنها در یک میدان ورزشی به هیچ عنوان باورکردنی نیست.

به عنوان نمونه می‌توان به حادثه تلخ و تأسفبار فینال جام باشگاه‌های اروپا در سال ۱۹۸۵ و ورزشگاه هیسل بروکسل اشاره کرد. جایی که طرفداران دو تیم یوونتوس و لیورپول به جان هم افتادند و قبل از شروع مسابقه درگیری آنها ۳۹ کشته به‌جای گذاشت. امروز نیز می‌توان اخباری از این دست را در فوتبال دنیا دید، درگیری هواداران انگلیسی با روسی، نزاع در فوتبال ایتالیا، قربانی گرفتن فوتبال در باشگاه‌های اسکاتلند، تنش و درگیری میان هواداران رئال‌مادرید و بارسلونا، اما به جرئت می‌توان گفت هیچ کدام از کشورهای انگلستان، ایتالیا، روسیه و اسپانیا تمهیدات و شرایطی را که باید برای جلوگیری از بروز این اتفاقات تلخ بیندیشند، انجام نداده‌اند.

تنها یک مورد را می‌توان یافت که با دقت و برنامه‌ریزی خاصی جلوی حواشی و تنش‌ها تا حد امکان گرفته شد. آلمانی‌ها طی دهه‌های ۸۰ و ۹۰ با افزایش خشونت‌ها و زد و خوردها میان هواداران فوتبال و با توجه به اتفاقاتی که در فوتبال باشگاهی ایتالیا و انگلستان رخ داد و جان هواداران را با خطر روبه‌رو کرد، تصمیم به اتخاذ تدابیر امنیتی شدید برای برگزاری رقابت‌های بوندس‌لیگا گرفتند؛ تدابیری که موفق هم بود.

■ تدابیر ویژه بوندس لیگا

ژرمن‌ها با به کارگیری یک ماشین امنیتی عظیم که شامل شمار زیادی پلیس، استفاده از تجهیزات مدرن و تعامل با باشگاه‌هاست، موفق به کنترل بخش قابل توجهی از خشونت‌ها شدند. این کنترل‌ها شامل موارد زیر است:

۱- به کارگیری تعداد زیادی پلیس هم در ورزشگاه و هم در مسیر رفت‌وبرگشت هواداران و حضور مستمر در راه‌ها و مسیرهای منتهی به ورزشگاه

۲- اسکورت هواداران تیم‌ها به داخل و خارج ورزشگاه در موارد ویژه و حساسیت‌زا

۳- جداسازی هواداران دو تیم در ورزشگاه و جلوگیری از برخوردهای نزدیک آنها با هم

۴- کنترل دقیق و حساب‌شده تمامی نقاط ورزشگاه، مسیرها و جایگاه‌های حساس با دوربین‌ها و وسایل ویدئویی حساس و دقیق.

کار مهم و تحسین‌برانگیزی که پلیس آلمان در این خصوص انجام داده، این است که با برقراری ارتباط با باشگاه‌ها، گروهی را که سرپرستی هواداران باشگاه را بر عهده دارند شناسایی می کند و به آنها آموزش ویژه می‌دهد. این گروه یا همان لیدرهای باشگاه چند ساعت قبل از شروع مسابقه با هواداران تماس می گیرند و از آنها دعوت می کنند تا در طول مسابقه با اقدامات دوستانه زمینه آرامش و مناسب شدن فضای ورزشگاه و مسابقه را فراهم کنند. با وجود تمام این اقدامات اگر تماشاگر یا تماشاگران قصد ایجاد تنش یا حاشیه و درگیری را داشته باشند بلافاصله از سوی بقیه تماشاگران منزوی می‌شوند و مقامات مسئول با آنها برخورد لازم را انجام می‌دهند.

■ تدابیر بازی‌های بین‌المللی

آلمانی‌ها علاوه بر این تمهیدات و تدابیر برای بازی‌های بین‌المللی و ملی چند پارامتر مهم و تأثیرگذار دیگر به این تدابیر اضافه می کنند که بسیار جالب توجه است:

۱- کنترل مرزی دقیق ورود و خروج‌های کشور، آن هم در اروپای بدون مرز، به ویژه اگر تیم مقابل یکی از تیم‌های باشگاهی یا ملی انگلستان یا ایتالیا باشد.

۲- صدور کارت‌های ورودی خاص برای هواداران که تنها در مقابل ثبت مشخصات شخصی به افراد واگذار می‌شود. بدیهی است این اقدام در کنار ثبت شماره صندلی هر نفر در ورزشگاه می‌تواند کمک شایان توجهی به نیروهای امنیتی حاضر در محل مسابقه باشد چون به راحتی می‌توانند متوجه بشوند که هر شخص در چه جایگاهی از ورزشگاه قرار دارد.